

נתן את זה בתוך היכל המלך?
(מי נתן את זה בהיכל המלך? אמר המלך):
אמר: מכאן והלאה אשלח
ואגרש את בן השפחה מהיכלי.
כך גם כאן, אנכי אשלח גדי עזים
מן הצאן. והרי בארנו בלא תבשל
גדי. וכל אותם שמצד בכור
הבהמה הם באו. ועל פן לא כתוב
אנכי אתן, אלא אנכי אשלח,
אגרש ואשלח אותו שלא ימצא
בהיכלי.

ותאמר אם תתן ערבון עד
שלחך. אלו הם סימני הגבירה
שהתברכה מהמלך בזווגה.
ויאמר מה הערבון אשר אתן לך,
ותאמר חתמך ופתיילך ומטף. אלו
הם (צדדי) הקשרים העליונים,
תכשיטיה של הפלה מתברכים
משלשת אלה, נצח הוד יסוד,
והכל נמצא בשלשת אלה,
והפלה (מנצח הוד יסוד) מתברכת
מכאן. מיד - ויתן לה ויבא אליה
ותהר לו.

ויהי כמשלש חדשים. מה זה
משלש חדשים? אחר שישלשו
החדשים, והרי שלשה חדשים
בארנו. וכאן כמשלש חדשים,
שהתחיל החדש הרביעי לעורר
דינים בעולם מחטאי בני אדם,
והיא יונקת מצד האחר. אז - ויגד
ליהודה לאמר זנתה תמר פלתיך.
הרי פלה בצד האחר נמצאת. מה
פתוב? הוציאונה, כמו שכתוב,
(איכה ב) השליף משמים ארץ
תפארת ישראל. ותשרף,
בשלהבת הצהרים בגלות.

מה פתוב? היא מוצאת, להמשך
לגלות. והיא שלחה אל חמיה
לאמר לאיש אשר אלה לו. לא
כתוב לאיש אשר אלה ממנו,
אלא לאיש אשר אלה לו. שלו
הסימנים הללו המצויים, אנכי
הרה. מיד - ויכר יהודה ויאמר
הנה. חזר ואמר, ממני, שפתוב כי

דמלכא. אמר מלכא), אמר מכאן והלאה אשדר
ואתריף לברא דאמהו מהיכלא דילי.
כך נמי הכא, אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן.
והא אוקימנא, בלא תבשל גדי. וכל אינון
בסטרא דבכור בהמה קא אתו. ועל דא לא
כתיב אנכי אתן, אלא אנכי אשלח, אתריף
ואשדר ליה, דלא ישתפח בהיכלי.

ותאמר אם תתן ערבון עד שלחך. אלין אינון
סימנין דמטרוניתא, דאתברכא מן
מלכא בזווגהא. ויאמר מה הערבון אשר אתן
לך, ותאמר חותמך ופתיילך ומטף. אלין אינון
(ג"א סמרי) קטרי עלאי, תכשיטה דכלה אתברכא
מתלתא אלין, נצח הוד יסוד, וכלא אשתכח
בתלתא אלין וכלה (ס"א מנצח הוד יסוד) מהכא
מתברכא. מיד ויתן לה ויבא אליה ותהר לו.
ויהי כמשלש חדשים. מאן משלש חדשים.
בתר דיתלתון ירחיא, והא תלתא ירחין
אוקימנא. והכא כמשלש חדשים, דשאר
ירחא רביעאה לאתערא דינין בעלמא בחובי
בני נשא, והיא ינקא מסטרא אתרא. פדין,
ויוגד ליהודה לאמר זנתה תמר פלתיך, הא
פלה בסטרא אתרא אשתכחת. מה כתיב,
הוציאונה. פמה דכתיב, (איכה ב) השליף משמים
ארץ תפארת ישראל. ותשרף, בשלהובי
טיהרא בגלותא.

מה פתיב, היא מוצאת, לאתמשכא בגלותא.
והיא שלחה אל חמיה לאמר לאיש אשר
אלה לו. לאיש אשר אלה ממנו לא כתיב,
אלא לאיש אשר אלה לו. דיליה סימנין אלין
משתפחין, אנכי הרה. מיד ויכר יהודה ויאמר
צדקה ממני. צדקה ודאי, ושמא גרים. מאן
גרים לה, שמא דא. הדר ואמר ממני, דכתיב,
צדקה ממני. צדקה ודאי, והשם גורם. מה גרם לה? השם